

Fény sugar

Evangéliumi hitebraztó és hirmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Farkas Mária diakonissza főnöknő. — Laptulajdonos: Félév Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang“ gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

IDEJÉBEN.

Kicsiny, semmiségnek látszó baktérium kerül a szervezetbe és súlyos következményeket von maga után. Nem rombol és pusztít azonnal, de a mélyben végzi gyilkos fertőző munkáját. Kívülről begyógyult a seb, de bent meghúzódott a vérmérgezést okozó baktérium. Napokig nem okoz fájdalmat s egyszerre lázba dönti a szervezetet. Ilyenkor legtöbb esetben késő már a segítség.

Lelki életünkben is mennyi hasonló bajt okoz a lélek baktériuma, a bűn. Észreveszünk egy fájó pontot a szívünkben, de nem törődünk vele. Azt gondoljuk, talán magától is elmúlik. Az, hogy ideig-óráig nem fáj, nem azért volt, mert a seb meggyógyult; nem adódott alkalom, amely a fájdalmat kiváltotta volna. De ha a szunnyadó baktérium tápanyaghoz jut, új életerőt nyer, kifejti romboló hatását. Nem egy keresztyénnek okozta már lelki halálát egy-egy titkos, elrejtett bűn. Ahelyett, hogy szívük nyugtalanságával mindjárt az áldott orvoshoz fordultak volna, aki ha talán fájdalom árán is, de biztos gyógyulást ad

A földi orvos is csak akkor tudja betegét meggyógyítani, ha az bizalommal fordul hozzá s rendeléseit betartja. A mi Megváltónk mindent megtett, hogy a bűn fertőző baktériumaitól megszabadítson minket, „Betegségeinket Ő viselte és fájdalmainkat hordozá.” „Megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van és az Ő sebeivel gyógyulánk meg. Fogadjuk örömmel és hálával az Ő kezéből azt a gyógyszert — ha keserű is, — amely által lelkünket meggyógyítani akarja. A mindennapi élet megpróbáltatásai, megaláztatásai, mind gyógyszer az Úr patikájából.

Fuss.*

Aki el akar érni a célhoz, a győzelmi koronához, annak futnia kell. Aki kíméli lábát, aki nem akar hullatni verejtékcseppeket, az azt a kincset, amely a győző jutalma, alig látja meg. — Aki lelki értelemben meg akar tanulni győzedelmes életet élni, annak a szívébe és életébe az isteni harsonának kell beharsongnia a szent »Előre!« szót. Az csak egy pihenést ismerhet: pihenést a célnál. Lelkéből kell, hogy fakadjon:

Azt az éltet vágyom élni,
Hol üdvöm lelem.
Küzdni egyre, nem henyélni,
Míg el nem nyerem.
Bűn ha bár megtántorít,
Szent Igéd így bátorít:
„Meg ne restülj, törj keresztül,
Ég jutalma int.”

Aki győzni akar, annak hasonlitania kell a versenypályán futóhoz, amelyet az apostol I. Kor. 9-ben példának állít elének.

»Előre!« Ez legyen az én jeliszavam is nappal és éjjel, pihenésben és munkában, örömben és bánatban, még a halálos ágyon is. Előre akarok jutni, semmiféle akadály ne tartson vissza! Az Ur állította lábamat arra az útra, amelyen futnom kell és kitűzte a célt. Semmi nagy és semmi kicsiny ne tartson vissza. Téli reggelen ne tartson vissza a meleg ágy, ha Isten hív, hogy Vele találkozzam. Az ujság se tartson vissza, érdekes, új híreivel a Bibliámban való elmélyedéstől. Sem pénz, sem vagyon, sem foglalkozás, sem hivatás ne akadályozzon meg abban, hogy lelkem ég felé szálljon.

Ég felé a szíved vidd minden reggelen, Földi pályánk oly rövid, eltűn hirtelen.

A munka se tartson vissza, mint egykor Mártát, ha a Mester helyemet a lábánál jelöli meg. Az öröm se tartson vissza; a múlandó szépség öröme sem, mert ismerem az örökkévaló szépséget. A siker öröme sem, mert Jézus több nekem, mint minden siker; és a Benne levő sikerem biztosítva van akkor is, ha külsőleg minden rombadől. Földi hazám, országom se tartson vissza, jöllehet, szívem ezer szállal van hazámhoz kötve. Van mennyei hazám és ez az első. Családom se tartson vissza. Lutherrel vallom:

„Kincsünk, életünk,
Nőnk és gyermekünk
Mind elvehetik,
Mit ér ez öneik?
Mienk a menny örökre!”

Nékem is volt, amit azelőtt kincsnek tartottam, de most Pál apostollal együtt én is kárnak és szemétnak ítéltém. »Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam, hogy a Krisztust megnyerjem. És találtassam Öbenne.« (Fil. 3:8—9.)

Futásomban ne akadályozzon semmi teher.

Jól tudom, hogy futónak nem való a teher. Azt is tudom, hogy akik a célt elérték, tehermentesen futottak. Tudom ezt Ábrahámról, Mózesről és mindazokról a hithősokról, akiket a Zsidók könyve 11. része megnevez. Így én is, kit a biznyságnak ily nagy fellege vesz körül, leteszek a kereszt lábánál minden akadályt, nézek a hit elkezdőjére és bevezetőjére: Jézusra, — és futok.

*Egy fejezet Thimme: Lépések a győzelem felé vivő úton“ című könyvéből.

Sportember.

Amint az egyik keresztútnál át akartam jutni az autók, kerékpárok között rég nem látott ismerőssel találkoztam. Ő szólított meg. Fiatal, életerős ifjú állt előttem, aki azelőtt gyakran látogatta a bibliaórákat és az istentiszteletet. Most azonban már hónapok óta elveszett szem elől.

»De jó, hogy találkoztunk. Régen láttalak már Isten Igéje mellett.«

»Nincs időm reá.«

»Ember! Éppen a legfontosabb számára nincs időd?«

»Sportolni járok.«

»Hiszen az magában még nem rossz. De mi összefüggésben van a bibliaórával?«

»Betölti minden szabad estémet.«

»Legalább a vasárnapi istentiszteletre jöjj el.«

»Akkor gyakorlatoznom kell.«

Ebben az ifjúban meglevencedett előttem korunk szelleme. Életvidám ifjú, nincs is távol az Isten országától, nem is ellensége annak — de nincs ideje a számára. Isten Igéje nem talál helyet az életében.

»Nézd, János« — szóltam hozzá, »én bizonyosan hiszem, hogy eljön még életedben az az idő, amikor szükséged lesz a Megváltóra.«

Komolyan bólintott.

»Látod, most nincs időd Jézus számára. Igyekszel, de csak test szerint. Félek, hogy egyszer a Megváltónak nem lesz ideje a te számodra.«

Ijedten nézett rám.

»Ha a polgármester úr hívna téged, mit tennél? Mindent ott hagynál és mennél. Most pedig a királyok Királya hív, Szabadítód s neked nincs időd a számára. Jól van ez így?«

Az ifjú gondolkozva távozott. A következő vasárnap ott volt az istentiszteleten.

Hűség kevésen.

Bitzius Albert svájci lelkész egyszer meglátogatta a barátja és csodálkozását fejezte ki azon, hogy olyan nagy gonddal dolgozik a prédikációin, holott nem hallgatja más, csak néhány műveletlen falusi ember. Bitzius így felelt: »Tudod, szombaton ketten keresnek fel a dolgozószobámban, — először a Sátán, azután az Ur. A ravasz Sátán azt mondja nekem: »Bitzi, holnap annyi minden készül a faluban: lövésnap, dalos ünnep; ne gyötörd magad amiatt a néhány ember miatt, akik eljönnek a templomba.« Hátafordítok neki. Ekkor érkezik az igazi Ur és így szól: »Bitzi, tudod, hogy én sem gyűjtöttem tömegeket magam köré, végül olyan nagyon kevésen maradtak, de annak a kevésnek is odaadtam a szívem és az egész életem. Cselekedj úgy, mint én.« S ilyenkor én beletekintek az Ur szemébe és megígérem Neki, hogy úgy cselekszem, mint Ő.«

Isten vezetése érthetetlen marad számunkra mindaddig, amíg azt gondoljuk, hogy a földi élet az, amiért élünk. Hasonlítunk minden problémánkkal egy ledőlt síremlékhez, amelyet olyan gyakran látunk elhanyagolt sírok tetején. Hasonlítunk egy megkezdett zenedarabhoz, amely félbeszakad az ütem közepén. Jézus példázatai által arra akar megtanítani bennünket, hogy a földi élet után egy másik élet következik, nagy és fenséges, amelyért érdemes harcolni.

KÜLMISSZIÓ-

VASEL MATILD.

Isten keze súlyosan nehezedett ránk, különösen az utolsó évben Kínában. Háború, bombázás, halál, betegségek s most Vasel Matild hazamenetele. Mégis mindezeket nem mint büntetést vesszük Isten kezéből, hanem »meglátogatásnak, megpróbáltatásnak« tekintjük.

Vasel Matildban munkást, misszionáriust veszített a misszió, a vakok közt végzett munka tanító-és nevelőnőt, a ház gondviselőt és imádkozót, a gyermeksereg anyát, Isten országá hős nőt.

1907 szeptember 15-én indult el Vasel Matild Kínába s november 1-én érkezett Sanghájba. Nem sok idő múlva Kunszt Irén testvér szabadságra ment s átvette tőle a vezetést. Vasel Matild szabadságra először csak 12 év múlva jött. Másodszori szabadsága 10 év múlva következett. A harmadik szabadságra már nem szívesen gondolt, attól félt, hogy nem lehet vissza. Fáradhatatlan volt a vakokért való munkában.

Tanító- és nevelő volt, akit Isten maga tanított és nevelhetett. Minden a kezdet kezdetén volt még, a vakok írása is, s először néki kellett kínaiul megtanulnia. A vakírásnál csak nagyon kevés könyv állt rendelkezésére, legtöbbjét néki kellett előállítania. Énekeskönyveket, bibliarészeket a vakok maguk diktálták. Vasel Matild találékony volt. Más misszióktól elkérte a kiolvasott folyóiratokat s azokat használta fel a vakírásnál. Milyen sok türelem, szeretet, sőt szigor kellett ahhoz, míg a vak leányok folyékonyan olvasták a sok különös figurát.

Vasel Matild tanítványait tanítókká tette. A régebbi tanít-

ványok először csak a kezdők tanítását vették át s jó eredménnyel végezték munkájukat. Vasel Matild hűséges gondviselője volt egy mindig jobban növekvő intézménynek.

Legutolsó levele 1938. október 26-án kelt, amelyben leírja Sangháj bombázását. Megdöbbenő kép, ami elének tárul. A missziói házában emberéletben nem esett kár, a vak leányok mind megmenekültek. De az egyik bomba olyan közel esett a házhoz, hogy annak egyik oldalát teljesen lerombolta s több helyen úgy megsérült a fal, hogy az egész házat le kell rombolni és újra építeni.

Ez a próba már nagyon megviselte egészségét. Tífuszt kapott, amelyből már nem tudott felgyógyulni. Sokat szenvedett, különösen az utóbbi nehéz idők alatt, a sok bombázás, harc között. De szíve ilyenkor is kedves kínai vakjáiért égett.

64 éves korában szólitotta az Ur haza hűséges szolgáját.

Kik ne adakozzanak a misszióra ?

Valaki a következőképen válaszolt erre a kérdésre:

Aki nem hiszi, hogy a világ elveszett és Megváltóra van szüksége.

Aki azt hiszi, hogy Jézus Krisztus hibát követett el, amikor azt mondta: »Menjetek el széles e világra és hirdessétek az Evangéliomot minden teremtsnek.«

Aki nem hiszi, hogy az Evangéliom isteni erő, amely minden nemzetet üdvözít.

Aki azt szeretné, bár soha ne jöttek volna misszionáriusok őseinkhez.

Aki azt hiszi, hogy minden ember csak magáért él ezen a földön és így gondolkozik: »avagy őrizője vagyok-e én az én atyámfiának?«

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Márc. 17. Máté 25:14—30. II. Móz. 5. Máté 21:1—11. Egy napig hangzott a »Hozsánna«, hogy aztán néhány nap múlva hangozzék a »Feszítsd meg!« A földi dicsőség még Jézus számára is elmúló élmény volt, mint minden, amit emberek élméznek föl. De azért ez a »Hozsánna« mégis rejt magában valami nagyon komoly dolgot, mert prófécia arról a dicsőségről, amely majd onnan felülről jelentetik ki: a nagy-pénteki szenvedés után a feltámadás husvéti dicsősége. Alljunk meg hát szent áhítattal ennél a virágvasárnap dicsőségnél, s hódoljunk az előtt, aki jött az Urnak nevében!

Márc. 18. Máté 25:31—46. Esaiás 52:7.10. Máté 21:12—22. A főpapok és írástudók, úgy látszik, azon nem botránkoztak meg, hogy a kalmárok és üzérek kúfárkodásaikkal megfertőztették a templomot, ellenben azon, hogy Jézus a templomban betegetek gyógyított, s hogy a gyermekek ugyanott az Ő dicséretét zengedezték, ugyancsak felháborodtak. Valóban úgy van, hogy aki igazságtalan, annak minden igazságtalan s aki igaz, annak minden igaz. (Jel. 22:11.) De az irgalmas Jézus mégis nem közvetlenül ezeknek a gonoszoknak elpusztításával mutatja meg isteni hatalmát, hanem egy fügefa elszáritásának példázatában. De a példázat is prófécia. Így éri majd utól az ítélet az istenteleneket.

Márc. 19. Ján. 6:1—15. Róm. 5:1—11. Ján. 6:47—57. II. Kor. 7:4—10. Máté 21:23—32. Az igaz embert nem lehet gonosz mesterkedésekkel sarokbaszorítani. Mennyivel kevésbé Jézust, aki maga az igazság. De annál könnyebb Jézusnak zavarba hozni nyílt kérdéssel az álnokszívűeket, akik így kénytelenek a saját furfangos kérdéseikkel elhallgatni. S Jézus reámutat a rájuk váró büntetésre is. Nem fognak bejutni az Isten országába, bármennyire érdemesnek tartják is magokat erre, hanem azok fognak bejutni akiket ők lenéznek és megvetnek. A régi bünt lemossa Jézus vére, ha azt hittel elfogadjuk.

Márc. 20. Máté 26:1—5. Zsolt. 63. Máté 21:33—46. Isten egyszer mindenkitől számon fogja kérni életének gyümölcseit. Boldog, aki jó gyümölcsöket tud beszolgáltatni! S aki nem tud? Az akkor már érezni fogja, hogy élete vádolni fogja őt, s azért inkább elteszi láb alól azt, akit a gazda elkül-

dött a maga helyettesítőjéül a számadásnál. Így tettek Jézussal ellenségei. De hiába! Az elszámolás annál súlyosabb következményekkel járt, mert még ez a legnagyobb bűn is terhelte a lelkeket. De ne higgyük, hogy Jézus lelki meggyilkolása, amelyet ma végeznek az istentagadók, kisebb bűn, mint testi keresztrefeszítése volt.

Márc. 21. Máté 26:6—13. II. Móz. 7:1—13. Máté 22:1—14. Ma is sok példa van arra, hogy azok, akik első-sorban hivatalosak a királyi lakomára (a már keresztényeknek születettek), földi dolgokért és érdekeiért elutasítják a meghívást. De a Király menyegzői asztalának meg kell telni. Jöjjenek hát a keresztútakon állók, a pogányok, a zsidók, a mohamedánok! S jönnek ezek közül is sokan. De senki sem jöhet a maga által szerzett ünneplő ruhában, a maga érdemeiben való bizakodással. El kell fogadni a Király által felajánlott ruhát, a Jézus érdemét, a Jézus véré!

Márc. 22. Máté 26:14—19. II. Móz. 10:21—11:10. Máté 22:15—22. Jézus bölcseségén még ellenségeinek is el kellett csodálkoznok. Az igazi bölcseségnek egyik ismertetőjele az egyszerűség. Milyen egyszerű a Jézus felelete: Adjátok meg mindenkinek azt, ami az övé, ami a császáré, a császárnak, ami az Istené, az Istennek. A császárnak valószínűleg megadták a farizeusok azt, ami megillette, de vajjon mit adtak az Istennek? Kereszt-halált! Te megadod-e mindig földi tartozásaidat, s megadod-e Istennek, amivel Őneki tartozol? A magad ó-emberét adod-e a keresztre, vagy te is Jézus?

Márc. 23. Máté 26:20—30. II. Móz. 12:1—42. Máté 22:23—33. A farizeusok után jönnek a sadduceusok. Nekik más a kérdésük, mert más a hitök. De az az indulatjuk és szándékuk ugyanaz: törbe ejteni Jézust. S nekik is meg kell szegyenülnök, de meg kell mindenkinek is, aki akár tudja a feltámadást, akár tisztátalan emberi gondolatokkal akarja kifesteni a siron túl való életet. Nekünk elég annyit tudnunk, hogy van feltámadás, s hogy a megdicsőült testben való élet szebb és dicsőbb lesz mint a mostani élet. Hogy milyen lesz minden részletében? ki tudná azt elképzelni mai gyaló, bűnös, tökéletlen eszével?

Márc. 24. Máté 26:31—35. II. Móz.

REGGEL A TEMETŐN.

»Feltámadunk!« Tavaszi reggel
beléptem a temető kapuján.
Élet fakadt a fákon. A rigók
reggeli fűtje kedvesen köszöntött
A nap melege ragyogón előntött
és mentem az úton.

Feltámadunk! — Márványba dermedt
gyász, gyötrelem alakjai között
féhér fenségben fennen Krisztus állt
s elnézett a sokezer sir felett,
mint a halálra örök felelet,
nagy, diadalmas nem!

Feltámadunk! — A kis síron
tavasz és szeretet keze nyomán
ragyogott a reggeli sugarakban
sárga, lila árvácskák bársonyszirma.
S én elolvastam, ami fel van írva
az egyszerű kövön

Feltámadunk! — Merült a kannám.
Vizet vitt szomjazó virágnak.
Harmatozott a tiszta víz üdén.
S míg öntözgettem dolgosan, sietve,
parttalan titkú távol tengerekbe
merült a lelkem is.

Feltámadunk! Valaha itt élt,
valaha itt járt minden nemzedék,
apák, fiak és késő unokák...
S a nagy sereg, a végeláthatatlan,
együtt fog állni ama pillanatban
bírói szék előtt.

Feltámadunk! Mennyit temettek,
mennyit temetnek. Hideg holtakat.
Temetnek télben, temetnek tavaszban,
ifjat, öreget... Ma mást, holnap engem.
S más zengi majd, ha el szabad
pihennem
az élet énekét.

Feltámadunk! Ki mondaná meg,
hány ajk suttogta elhidegülön,
de diadallal. És hány szív dobogta
utolsó, bizakodó dobbanással,
halálban halhatatlan hitvallással,
hogyan él, mert Krisztus él!

Feltámadunk! A kis síron
árvácska bársonyos virágát
öntözve újjongtam és hittem.
És tudtam: nem vagyok árvácska itten,
Tenger tesvére találok e hitben.
És ez a hit örök.

Feltámadunk! — Tavaszi reggel
kiléptem a temető kapuján.
Szürkén nyüzsgött a város. Emberek
siettek, sorakoztak. S én kerestem
fakó arcokon, fénytelen szemekben
örökélet jegyét.

Feltámadunk! Ha minden reggel
mindenki megjárna a temetőt,
s az örökélet végtelen vizében
a lelke megmerülne - szomjú kanná -
nem így sietne és nem így rohanna.
És más lenne a szeme, más az arca
és más az útja, biztosabb a harca.
Hiszen feltámadunk.

T. E. d. p. t.

Öröm az Urban.

Nem minden hívő keresztyén
életében lép előtérbe a maga tel-
jes egészében és boldogító mivoltá-
tában az Urban való öröm. Az Ur
az Övéivel egyénileg bánik. Isme-
ri vérmérsékletüket s az abban
rejlő veszedelmeket és szükségsei-
ket. De csendben elrejtett öröm-
patak folyik mindazoknak a szívé-
ben, akik a forrással valóságos
összeköttetésben vannak. A leg-
fájdalmasabb próba idején sem
apad el az a folyam, s ki nem
szárad. »Éreztétek és lássátok
meg, hogy jó az Ur!« — így ki-
ált a királyi énekes. De meggon-
doltan fűzi hozzá: »Boldog az az
ember, aki Óbenne bízik!« Érez-
ni és látni jó dolog, de az érzés
tovatünhet. Azonban Istenre, mint
kösziklára, mindig lehet építeni
és Óbenne bízni.

Egy sokat szenvedett keresz-
tyént röviddel halála előtt megkér-
deztek: »Érzed-e, hogy közel van
hozzád az Ur?« Mire ő derűs mo-
sollyal így felelt: »Valami külö-
nös módon nem érzem, -- de
tudom.« Ez öröm az Urban.